Romani 9 Alegere şi Predestinare !(adăugire)16.01.2017

Texte de referinţă pentru *predestinare*: Ieremia 1:5; Ioan15:16;6:37,44; Fa.14:16; Efeseni 1:4;2:8,9; 2 Tim.1:9; Psalmi 139:16; Rom.9:18.
Texte care-l fac pe om *responsabil*: Deuter.30:19;Ezechiel 33:11; Marcu 16:16; Luca 13:24; Rom.10:17; Ioan 3:16;5:40;6:37; Apoc.22:17.

„Cum poate Dumnezeu să aleagă pe unii ca să-I aparţină, şi, în acelaş timp, să facă tuturor oamenilor o ofertă sinceră a salvării? Cum vom putea împăca aceste 2 adevăruri? În realitatea noastră aceste 2 lucruri sunt imposibile.Pentru mintea omenească, ele sunt în conflict.Dar Biblia afirmă ambele doctrine, şi astfel ar trebui să credem în fiecare dintre ele, ştiind că dificultatease află în mintea naostră şi nu în cea a lui Dumnezeu. Aceste 2 adevăruri gemene sunt ca două linii paralele care se întâlnesc undeva în infinit.”.W.Mac Donald.
Deşi Dumnezeu îi alege pe unii să fie salvaţi, El nu alege niciodată pe cineva să fie condamnat. Cu alte cuvinte, deşi Biblia ne învaţă alegerea, ea nu ne învaţă nicăieri respingerea sau refuzul divin. Ioan 6:37.
Dumnezeu este sfânt şi trebuie să pedepsească păcatul, dar este şi iubitor şi doreşte să salveze păcătoşii.Dacă însă toţi ar fi salvaţi aşa cum sunt, păcătoşi, s-ar nega sfinţenia Lui; dacă toţi ar fi pierduţi ar fi negată dragostea Lui.
Soluţia este alegerea divină.

*Adevărul alegerii nu ar trebui folosit de către necredincioşi pentru a-şi scuza necredinţa. Ei nu pot spune:”dacă nu am fost ales, nu pot face nimic”.Singurul mod în care pot şti dacă au fost aleşi este să se pocăiască de păcatele lor şi să-L primească pe Domnul Isus ca Salvator.
1 Tes. 1:4-7”ştim fraţi prea iubiţi de Dumnezeu *alegerea* voastră”.

*Adevărul alegerii nu trebuie să fie folosit nici de către creştini pentru a scuza o lipsă de zel pentru evanghelizare.Noi nu avem voie să spunem:”dacă sunt aleşi vor fi mântuiţi oricum”.Numai Dumnezeu ştie cine e ales, iar noi nu, de aceea ni se porunceşte să predicăm Evanghelia tuturor oamenilor.
În legătură cu aceste subiect trebuiesc evitate 2 pericole: să crezi în alegerea suverană a Lui Dumnezeu, şi să negi că omul ar avea de făcut vreo alegere responsabilă în legătură cu mântuirea sa., sau invers; trebuie să existe un echilibru între acestea două.

9:7”nu toţi sunt copiii lui Avraam”. Domnul Isus a făcut aceeşi distincţie când a stat de vorbă cu iudeii necredincioşi în Ioan 8:33-39.” Dacă aţi fi copiii lui Avraam aţi face faptele lui Avraam”. Cu alte cuvinte erau copii fizici, dar nu şi spirituali.

9:16. Nu meritele omului, sau efortul omului îL fac pe Dumnezeu să fie îndurător, ci alegerea Lui suverană. Dumnezeu nu este obligat cu nimic să arate milă cuiva.

9:17. Deşi Faraon merita să fie omorât din pricina împotrivirii lui faţă de Dumnezeu, Dumnezeu i-a arătat milă şi lui, şi în primele 5 plăgi, şi după ce spune că-i va împietri inima, şi mai mult prin faptul că nu l-a omorât.
Iosua 9:9 şi Ps.76:10 (Domnul îşi culege lauda!).
Deci chiar şi celor răi, Dumnezeu le dă har, e drept însă că respingerea provoacă împietrirea inimii, şi în cele din urmă pedeapsa."

„Să-Mi arăt puterea"=puterea Sa de Creator, dar mai ales puterea Sa de a izbăvi, de a mântui: Rom.1:16;1 Cor.1:18,24;2:5;6:14;2 Cor.4:7;6:7;13:4.
Dumnezeu nu-l luminează doar pe omul păcătos, după care îl lasă aşa, pentru că dacă ar fi aşa, omul păcătos cu cât este mai luminat, cu atât îL va urî mai mult, ci Dumnezeu îi schimbă inima.

9:18. Nu Dumnezeu este de vină că Faraon şi-a împietrit inima continuu. Dacă o persoană alege să bea otravă, consecinţele vor fi inevitabile. Acelaşi soare care topeşte gheaţa, întăreşte lutul; Acelaşi soare care albeşte pânza, bronzează pielea, Acelaşi Dumnezeu care arată îndurare faţă de cei cu inima zdrobită, îi împietreşte pe cei nepocăiţi. Respingerea harului se înrudeşte cu împietrirea.

„Nici aici şi în nici vreo altă împrejurare, nu a împietrit Dumnezeu cuiva inima, mai înainte ca el însuşi să şi-o fi îmiterit mai întâi.''
Împietrirea de la Dumnezeu nu cauzează insensibilitate spirituală la lucrările Lui, ci îl menţine pe respectivul în starea de păcat care deja există.
Pavel nu spune că unii oameni au fost creaţi pentru condamnare. O spun cu tărie că cel care nu acceptă pe deplin Rom.9:18, inima lui nu este predată pe deplin."
Newell,p.369

9:19. Deşi nu este normal ca lutul să ia la întrebări pe stăpân, omul o face.
Jeremia 18:6 şi Isaia 29:16.

9:22"vase ale mâniei".Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva celor ce fac răul, sunt răzvrătiţi şi neascultători, şi nu că Dumnezeu i-a sortit pe ei aşa dinainte.
*Suveranitatea lui Dumnezeu nu se exercită niciodată condamnând oamenii care trebuie salvaţi, ci mai degrabă salvându-i pe cei care ar fi trebuit să fie pierduţi!

9:30-33. Discuţia se mută de la suverantitatea divină la responsabiltatea divină: neprihănirea care se capătă prin credinţă. Neamurile au căpătat-o,prin credinţă,iar iudeii nu au primit-o. De ce? Pentru că au căutat-o prin fapte şi nu prin credinţă.

Rom.3:23”toţi au păcătuit”, dar iudeii şi-au pus înante privilegiile lor descrise în Rom.9:5,iar acestea în loc să-i conducă la Hristos, au slujit de substitut, de aceea au rămas fără Hristos.
Însă priviţi cum respingerea temporară a lor a adus mântuirea noastră. Isaia 28:16.

Hristos este fie o piatră de poticnire, fie o stâncă ce nu ne va da de ruşine niciodată. Alegerea a fost a lor dar este şi a noastră.

Suveranitatea divină şi responsabilitatea umană nu sunt în competiţie una cu alta, pentru că ambele sunt din Dumnezeu. De aceea nu trebuie să alegem una dintre ele,ci pe ambele.
Când Spurgeon a fost întrebat cum să poţi să le împaci pe cele două, el a răspuns:”eu nu încerc să împac doi prieteni!”